

rasket over, at hans Bog overhovedet var kommen ham for Øje. Den havde dog ellers ikke vakt nogensomhelst Opmærksomhed. Bladene havde jo ikke engang omtalt den, hvorimod alle de københavnske Aviser i de samme Dage, da Bogen udkom, havde været meget optaget af en fremkommen Plan til en Flytning af Tivoli.

„Jeg lagde godt Mærke dertil,“ sagde Aron Israel. „Og jeg har derfor ogsaa gaaet og kæmpet med Lysten til at skrive Dem til. Jeg syntes, De skulde dog ikke være uvidende om, at der var Folk herhjemme, hvem Deres stolte og frejdige Tro paa Menneskehedens Udviklingsmuligheder og Deres hele Storsyn paa Fremtidens Naturerobringer har varmet og opbygget. Ja . . . jeg bruger med Forsæt det Ord. Efter min Mening hører Deres Bog til den sande Opbyggelseslitteratur; den virkede paa mig som et Foraarspust, — lidt hovedsvimlende men saa velgørende havfrisk. Jeg ønsker inderlig, at Deres Naturevangelium vilde blive taget ret til Hjerte af vor kære Ungdom herhjemme, der jo stadig behandler Realkundskaberne med en uforstandig Overseenhed og rimeligvis derfor saa sørgelig let forknytted af Livet.“

Per havde lempelig trukket sin Haand til sig; han var bleven rød.

Saadan gik det ham altid. Trods al hans udæskende Selvfølelse, alle hans bryndefulde Haab om Hæder og Beundring, — saa saare Nogen for Alvor udmærkede ham, blev han forlegen. Nu havde han desuden for Øjeblikket en naturlig Sky for at komme for dybt ind paa disse Ting, og han søgte derfor at føre Talen andetsteds hen.

Men Aron Israel var for optaget af sit Emne. Han gav sig til at tale om Nathan, til hvis Virk-